

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 330/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. D., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 164/2008 z 23. septembra 2009 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽ 77/2008 z 30. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2009 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sdo 164/2008 z 23. septembra 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ 77/2008 z 30. októbra 2008.

Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je „*právnickou osobou podnikajúcou v oblasti poisťovníctva. Národná banka Slovenska má právomoc rozhodovať ako orgán verejnej správy podľa zák. č. 747/2004 Z. z. o dohl'ade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Národná banka Slovenska je subjektom, ktorý podľa zákona o dohl'ade nad finančným trhom o. i. je oprávnený vykonávať dohl'ad na mieste a na diaľku nad sťažovateľom. Dňa 16. 7. 2007 sťažovateľ obdržal poverenie, ktorým viceguvernér Národnej banky Slovenska poveril JUDr. P. K. koordinovaním dohl'adu nad sťažovateľom a podpisovaním všetkých písomných dokumentov súvisiacich s výkonom dohl'adu u sťažovateľa.*

JUDr. P. K. na stretnutí so zástupcami sťažovateľa konanom dňa 16. 6. 2008 vyslovil rad výrokov, ktoré odôvodnili sťažovateľov záver o jeho zaujatosti voči P..., a. s. Na tomto základe sťažovateľ podľa § 7 zákona o dohl'ade nad finančným trhom predložil námietku zaujatosti, ktorou požiadal o vylúčenie JUDr. P. K. z výkonu dohl'adu na mieste, ako aj z akéhokoľvek výkonu dohl'adu na diaľku nad sťažovateľom.

Banková rada Národnej banky Slovenska ako príslušný orgán podľa § 7 ods. 5 zák. č. 747/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov o námietke zaujatosti rozhodla rozhodnutím GUV-5 88/2008-40 zo dňa 5. augusta 2008 tak, že námietku zamietla.“ (pozri podobne m. m. IV. ÚS 72/02, II. ÚS 218/03).

Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti uvádza, že napadla v zákonom ustanovenej lehote označené rozhodnutie Bankovej rady Národnej banky Slovenska (ďalej len „Banková rada NBS“) «žalobou proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Sťažovateľ sa žalobou domáhal vyslovenia nezákonnosti rozhodnutia Bankovej rady Národnej banky Slovenska č. GUV-588/2008-40 a jeho zrušenia.

Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 30. októbra 2008 konanie o sťažovateľovej žalobe zastavil, lebo „zistil, že napadnuté rozhodnutie ako individuálny správny akt nebolo vydané

v administratívnom konaní a nejde o individuálny správny akt, ktorým by bolo rozhodnuté vo veci samej. Ide o procesné rozhodnutie vydané v rámci výkonu dohľadu žalovaného na mieste podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zák. č. 747/2004 Z. z. Ide o procesné rozhodnutie, ktoré v zmysle § 248 písm. a/ O. s. p. súd nepreskúmava...“».

Sťažovateľka podala proti označenému uzneseniu najvyššieho súdu odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Sdo 164/2008 z 23. septembra 2009 tak, že ho odmietol s poukazom na § 246c ods. 1 tretiu vetu Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Podľa názoru sťažovateľky odmietnutím prístupu k súdu a s ním spätéj súdnej ochrany v dôsledku zastavenia konania uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ 77/2008 z 30. októbra 2008 z dôvodu vylúčenia preskúmateľnosti označeného rozhodnutia správneho orgánu podľa § 248 písm. a) OSP a následným odmietnutím odvolania proti tomuto rozhodnutiu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 164/2008 z 23. septembra 2009 došlo k porušeniu jej základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 ústavy. Sťažovateľka v nadväznosti na tento svoj právny názor takto argumentuje:

«Ústavný súd SR vyslovil, že ak sa rozhodnutie správneho orgánu bez ohľadu na jeho druh alebo formálne označenie dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, jeho preskúmanie nesmie byť podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vylúčené z právomoci všeobecných súdov bez ohľadu na ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a iných zákonov (III. ÚS 138/03. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2003 - II. polrok, s. 1702 - 1709). V okolnostiach prípadu sťažovateľ podal žalobu na Najvyšší súd SR, aby dosiahol ochranu svojho základného práva na spravodlivý proces, uplatnil právo na výkon dohľadu nestranným a nezáujatým subjektom Národnej banky Slovenska. Najvyšší súd SR neposkytol ochranu uplatnenému základnému právu s odôvodnením, že ide o rozhodnutie podľa § 248 písm. a) OSP, ktoré podľa Občianskeho súdneho poriadku nepodliehajú prieskumu všeobecným súdom. Takto Najvyšší súd SR postupoval opakovane, pri rozhodovaní o žalobe predloženej sťažovateľom, aj pri

rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu, ktorým Najvyšší súd SR zastavil konanie o sťažovateľovej žalobe.

Sťažovateľ predložil Najvyššiemu súdu SR žalobu, ktorou sa uchádzal o ochranu svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR pred výkonom dohľadu zaujatým subjektom Národnej banky Slovenska.

Námietku zaujatosti podľa zák. č. 747/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov možno vzniesť podľa dvoch ustanovení tohto zákona v rozdielnych právnych režimoch.

Prvé je ustanovenie § 7 pre výkon dohľadu na mieste. O námietke zaujatosti podľa § 7 rozhoduje nadriadený osobe, ktorej zaujatosť sa namietla. Proti rozhodnutiu o vylúčení z výkonu dohľadu na mieste alebo zamietnutí námietky zaujatosti nemožno podať opravný prostriedok (§ 7 ods. 5 posledná veta).

Druhé ustanovenie oprávňujúce na podanie námietky zaujatosti určuje § 14, ktorý v systematike zákona patrí do tretej časti pomenovanej Konanie pred Národnou bankou Slovenska. Aj v tomto právnom režime zákon o dohľade nad finančným trhom určil, že o námietke zaujatosti rozhoduje nadriadený toho, proti komu námietka smeruje a ustanovil: „Proti rozhodnutiu o vylúčení z konania alebo o zamietnutí námietky zaujatosti nemožno podať opravný prostriedok.“ (§ 14 ods. 8 posledná veta).

Rozdielnosť právnych režimov uplatnenia námietky zaujatosti podľa § 7 a podľa § 14 zákona o dohľade nad finančným trhom spočíva v tom, že rozhodnutie o námietke zaujatosti podľa § 7 nemá povahu predbežného rozhodnutia a nemá ani povahu procesného rozhodnutia týkajúceho sa vedenia konania. Rozhodnutie podľa § 7 ods. 5 je osobitným rozhodnutím, ktoré svojou povahou je konečné a meritórne.

Sťažovateľ uplatnil námietku zaujatosti podľa § 7 zákona o dohľade nad finančným trhom.

Súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo, aby správne orgány vykonávali svoju činnosť nestranne. To sa vzťahuje aj na Národnú banku Slovenska pri výkone jej správnych právomocí vrátane výkonu dohľadu podľa zák. č. 747/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov. Ak je nestrannosť orgánu verejnej správy vážne spochybnená, ako sa to udialo v okolnostiach prípadu, a proti rozhodnutiu o námietke nie je prípustný opravný prostriedok, nepripustenie súdneho preskúmania rozhodnutia správneho orgánu je výrazným obmedzením práva na súdnu a inú právnu ochranu a v ňom implikovaného práva

na spravodlivý proces. Najvyšší súd SR namiesto toho, aby poskytol ochranu týmto právam sťažovateľa podliehajúcim ochrane podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, sa uspokojil s povrchným, formálnym, konštatovaním, že sťažovateľ síce namietol porušenie svojho základného práva, ale ustanovenie § 248 písm. a) OSP bráni súdu poskytnúť ochranu právu uplatnenému sťažovateľom.»

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka poukazuje na konštantnú judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (cituje okrem iného právne názory vyjadrené v rozhodnutiach sp. zn. II. ÚS 143/02, I. ÚS 54/02, III. ÚS 138/03) a odvoláva sa aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Airey judgment of 9 October 1979, Séria A, č. 32 s. 12, § 24), podľa ktorého účelom dohovoru je zaručiť práva, ktoré sú praktické a efektívne.

Podľa sťažovateľky je s účelom práva na prístup k súdu „*zlučiteľný iba taký postup súdu, pri ktorom súd skutočne preskúma namietnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy z hľadiska dodržania uplatneného základného práva. V okolnostiach prípadu Najvyšší súd SR nesplnil povinnosť orgánu súdnej moci implikovanú v základnom práve na prístup k súdu. Namiesto toho nadržal formálnu ochranu ústavnosti nad materiálnu ochranu, čím spôsobil, že sťažovateľovi sa v okolnostiach prípadu nedostalo takej právnej ochrany, akú mu priznala ústava. Tým Najvyšší súd SR porušil základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.*

Ústavný súd SR vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zdôraznil, že právnym štátom podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR je materiálny právny štát (I. ÚS 17/1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 1999, s. 365; zhodne I. ÚS 44/1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 1999, s. 382; I. ÚS 54/02. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2002 - II. polrok, s. 750). K charakteristickým znakom materiálneho právneho štátu patrí dodržiavanie ústavy a medzinárodných dohovorov pri tvorbe práva, aj vo fáze aplikácie práva. Pre fázu tvorby práva ústavný súd uviedol, že ak navrhovateľ v návrhu namietne nerešpektovanie princípu právneho štátu, ústavný súd o tom rozhodne v rozsahu označenom navrhovateľom (PL. ÚS 15/1998. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej

republiky 1999, s. 58). Sťažovateľ tvrdí, že zhodná zásada sa vzťahuje aj na fázu aplikácie práva. Preto sťažovateľ namieta, že Najvyšší súd SR zároveň s porušením ochrany priznanej sťažovateľovi podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR porušil aj povinnosti Najvyššieho súdu SR vymedzené princípmi materiálneho právneho štátu, ktorým obsahom v okolnostiach prípadu bola povinnosť uplatniť svoju právomoc v prospech zabezpečenia vymožitelnosti základných práv sťažovateľa.“

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že:

„1. Právo sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky vydaním uznesenia 1 Sdo 164/2008 zo dňa 23. septembra 2009 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Sdo 164/2008 zo dňa 23. septembra 2009 sa ruší.

3. Právo sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky vydaním uznesenia 3 Sž 77/2008 zo dňa 30. októbra 2008 porušené bolo.

4. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Sž 77/2008 zo dňa 30. októbra 2008 sa ruší.

5. Vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

6. Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi za porušenie jeho základného práva primerané finančné zadostučinenie 2.000 (slovom: dvetisíc) euro. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný vyplatiť toto zadostučinenie do dvoch mesiacov odo dňa vyhlásenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v sídle Ústavného súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky platbu vykoná na číslo účtu, ktorý jej sťažovateľ uvedie.

7. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 292,40 euro, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť advokátovi JUDr. J. D. do dvoch mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu v sídle Ústavného súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky platbu vykoná na číslo účtu, ktorý jej JUDr. J. D. uvedie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom všeobecné aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 164/2008 z 23. septembra 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž 77/2008 z 30. októbra 2008.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž 77/2008 z 30. októbra 2008

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľka tvrdí, že *„predkladá Ústavnému súdu Slovenskej republiky svoju sťažnosť v lehote ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.*

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Odvolanie, ktoré sťažovateľ podal proti uzneseniu 3 Sž 77/2008, bolo opravným prostriedkom, ktoré sťažovateľ musel uplatniť, aby vyčerpal opravné prostriedky priznané zákonom na ochranu jeho základných práv. Preto zákonom ustanovená lehota pre podanie sťažnosti proti uzneseniu 3 Sž 77/2008 nezačala sťažovateľovi plynúť 30. októbra 2008, ale až rozhodnutím Najvyššieho súdu SR o odvolaní proti tomuto rozhodnutiu, ktorým je uznesenie 1 Sdo 164/2008. Sťažovateľ má právo namietať porušenie svojho základného práva oboma týmito uzneseniami naraz. Sťažovateľ toto svoje právo uplatňuje podaním sťažnosti, ktorou zároveň namieta porušenie svojho základného práva dvomi nadväzujúcimi uzneseniami Najvyššieho súdu SR.“

Tvrdenie sťažovateľky o tom, že odvolanie proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž 77/2008 z 30. októbra 2008 musela podať, aby vyčerpala opravné prostriedky priznané na ochranu jej základných práv, v danom prípade podľa názoru ústavného súdu neobstojí,

keďže z § 246c ods. 1 tretej vety OSP (aplikovateľného na danú vec sťažovateľky) zjavne vyplýva, že „Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.“.

Vzhľadom na to sťažovateľ nebol povinný, ale ani oprávnený pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpať odvolanie ako opravný prostriedok proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž 77/2008 z 30. októbra 2008. Ak tak urobil (procesne neregulárne) a najvyšší súd jeho odvolanie odmietol, nezakladá tento výrok žiadnu spojitosť medzi uvedeným uznesením najvyššieho súdu a základným právom na súdnu ochranu, pretože Občiansky súdny poriadok pri ochrane tohto práva vôbec neuvažuje o prípustnosti, a teda ani účinnosti odvolania (pozri podobne m. m. IV. ÚS 72/02, II. ÚS 218/03).

Z uvedeného zároveň vychádza, že pre plynutie lehoty na podanie sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž 77/2007 z 30. októbra 2008 je relevantný deň nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž 77/2008 z 30. októbra 2008 nadobudlo právoplatnosť 13. novembra 2008, pričom sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu doručila až 7. decembra 2009 (na poštovú prepravu podaná 3. decembra 2009), t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojich ústavou garantovaných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž 77/2008 z 30. októbra 2008, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 164/2008 z 23. septembra 2009

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Sdo 164/2008 z 23. septembra 2009 odmietol odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ 77/2008 z 30. októbra 2008, pričom v jeho odôvodnení uviedol: «... Podľa § 246c ods. 1 veta druhá (správne malo byť „veta tretia“; pozn.) *OSP proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto s poukazom na § 246 ods. 1 (správne malo byť „§ 246c“, pozn.) OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP odvolanie odmietol.»

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre tiež uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

V danom prípade predstavovalo ustanovenie tretej vety § 246c ods. 1 OSP relevantnú právnu normu, na základe ktorej najvyšší súd o odvolaní sťažovateľky rozhodol, čo v odôvodnení namietaného uznesenia aj výslovne (síce stručne, ale zrozumiteľne a jednoznačne) vyjadril. Podľa názoru ústavného súdu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 164/2008 z 23. septembra 2009 nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd uvedeným záverom nespochybňuje argumentáciu sťažovateľky citovanú v časti I tohto rozhodnutia, ktorá vyúsťuje do konštatovania, že „*nepripustenie súdneho preskúmania rozhodnutia správneho orgánu* (v danom prípade Bankovej rady NBS, pozn.) *je výrazným obmedzením práva na súdnu a inú právnu ochranu a v ňom implikovaného práva na spravodlivý proces*“. V tejto súvislosti ale ústavný súd podotýka, že v konkrétnych okolnostiach prípadu bolo potrebné uchádzať sa o ústavnú ochranu tohto práva v lehote ustanovenej zákonom o ústavnom súde, a to vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu

sp. zn. 3 SŽ 77/2008 z 30. októbra 2008, a nie až po rozhodnutí najvyššieho súdu o odvolaní proti tomuto uzneseniu, keďže Občiansky súdny poriadok v danom prípade podanie opravného prostriedku výslovne vylučuje (nepripúšťa). Táto skutočnosť totiž vzhľadom na jednoznačnú dikciu ustanovenia tretej vety § 246c ods. 1 OSP zakladala právo na uplatnenie ochrany prostredníctvom sťažnosti adresovanej ústavnému súdu (čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy) ihneď po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ 77/2008 z 30. októbra 2008 (právoplatným 13. novembra 2008). Opravným prostriedkom, ktorým je podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienená prípustnosť sťažnosti, nemôže byť každý v zákone predvídaný opravný prostriedok, ale iba taký, po podaní ktorého sa môžu reálne rozvinúť procesné vzťahy v príslušnom konaní, ktoré vedú k meritórnemu prerokovaniu a rozhodnutiu vo veci samej (m. m. II. ÚS 77/06, IV. ÚS 56/2010).

Za daných okolností ústavný súd aj pri rešpektovaní materiálneho prístupu k ochrane základných práv a slobôd nemohol v rozpore so zákonom korigovať nesprávny postup sťažovateľky pri uplatnení ochrany jej ústavou garantovaných práv.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 164/2008 z 23. septembra 2009 nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 2 a čl. 1 ods. 1 ústavy, sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2010